



บันทึกข้อความ

วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
เลขที่รับ 1658
วันที่ 24 ก.พ. 2569
เวลา 13.45 น.

ส่วนราชการ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ งานวิจัย พัฒนา นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
ที่..... วันที่๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙.....

เรื่อง รายงานผลการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

ตามที่ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ได้ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนดำเนินการจัดทำผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอน ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ เพื่อเป็นการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนและพัฒนาคุณภาพ นักเรียน นักศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยให้มีการรับผิดชอบจัดทำปีการศึกษาละ ๑ ผลงาน และจัดส่งมายัง งานวิจัย พัฒนา นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์ นั้น

บัดนี้ ข้าพเจ้านางพุทธิมน พรหมจิ๋ว ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ ได้ทำการจัดส่งผลงานวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอน ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

รายละเอียดตาม QR code ที่แนบมาพร้อมกันนี้



จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน ผู้อำนวยการ

๑. ผอ.ทช

๒. วิชาเอก

๓. วิชา

(นางพุทธิมน พรหมจิ๋ว)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

(นางสาวพงษ์โสภา พงษ์สุชล)

หัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

นางสาวกัลยา สิงหา

รศ. ... ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ ๒๔ ก.พ. ๒๕๖๙

“เรียนดี มีคุณธรรม”

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม

สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

จัดทำโดย

นางพุดธิมน พรหมจิ้ว

แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี สถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง ๒
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิจัยฉบับนี้ ได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากนักศึกษาระดับชั้น ปวส. วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ขอขอบคุณเจ้าของเอกสาร บทความ ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่เป็นแนวทางให้การสำรวจในครั้งนี้

เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้ได้เป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาต่อไป จึงควรให้มีการวิเคราะห์ต่อจากงานวิจัยฉบับนี้และสามารถประยุกต์ใช้กับรายวิชาอื่นๆ ได้

นางพุดธิมน พรหมจิ๋ว

ผู้วิจัย : นางพุดธิมน พรหมจิ๋ว

เรื่อง : การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี

ปีการศึกษา : 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 2) พัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่าง การวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 1 แผน แบบวัดทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจ

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้น 2) นักศึกษาจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่ม ตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนดีขึ้นสอบได้ผ่านเกณฑ์ 60% ขึ้นไป และจากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและ หลังการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพและ ประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($X=4.82$, $S.D.=0.47$)

คำสำคัญ : การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

คำนำ

แบบการวิจัยฉบับนี้เป็นการทำการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน ในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม ของนักศึกษาระดับชั้นปวส. วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โดยการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นในการจัดทำแบบการวิจัยขึ้นนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และเป็นการพัฒนาเครื่องมือและพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอน

นางพุดธิมน พรหมจิ๋ว
ผู้ทำการวิจัย

บรรณานุกรม

- ครูอัปเดต ทศคอม. ภาษาอังกฤษกับสังคมไทยปัจจุบัน. [ออนไลน์]. แหล่งข้อมูล : <http://www.kruupdate.com/news/newid-4343.html> [28 กันยายน 2561].
- เจนจิรา ชัยปาน ทรายขวัญ พรหมแก้ว และ สิทธิศรีนาค. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต. คณะศิลปศาสตร์: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- วรวรรณศรียาภัย กรรณิการักษา และ คณินิจ ศิลรักษ์. “ความต้องการคุณลักษณะบัณฑิตทางภาษาและการสื่อสารของสถานประกอบการ”. วารสารช่อพะยอม. ปีที่ 21 (2553) : 36 – 50.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2003). Approaches and methods in language teaching. New York: Cambridge University Press.
- Swain, M., & Canale, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. Retrieved August 14, 2015, from <http://ibatefl.com/wpcontent/uploads/2012/08/CLT-Canale-Swain.pdf>
- Savignon, S. J. (1991). Communicative language teaching: State of the art. Retrieved February 25, 2015, from <http://links.jstor.org/sici?sici=0039-8322%28199122%2925%3A2%3C261%3ACLTSOT%3E2.0.CO%3B2-R>
- พรสวรรค์ สิป้อ. (2550). สอดคล้องวิธีการสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : อัน สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
- พจนา เขียนสะอาด. (2547). “การศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียน เรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย ศิลปากร.
- รักษ์สุดา ทรัพย์มาก. (2548). “การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) .” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- รัชนิกรนิภา มีมาก. (2548). การพัฒนาแผนการเรียนรู้ทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลาพลับพลาวิทยาการ โดยใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : .

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่งในสังคมโลกปัจจุบันเพราะว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่สำคัญต่อการติดต่อสื่อสาร เช่น ด้านการศึกษา ด้านการแสวงหาความรู้ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการสร้าง ความเข้าใจต่อประเพณีวัฒนธรรม ด้านการค้าขายและธุรกิจ รวมไปถึงด้านการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มประชาคม อาเซียนและต่างประเทศทั่วโลก เมื่อมีความหลากหลายและแตกต่างทางประเพณีวัฒนธรรม ย่อมตระหนักถึง การสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ภาษาที่เป็นสื่อกลางเพื่อแสดงความเข้าใจต่อกันนั่นก็คือ ภาษาอังกฤษ เพราะ ทั่วโลกจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และ ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาเดียว จะ เห็นได้ว่าการที่จะสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ จำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เพียงแค่ภาษาไทย เท่านั้น (ครูอัปเดตทศตอม. 2561 : ออนไลน์) ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่ทั่วโลกใช้กันมากภาษาหนึ่ง ประเทศไทยจึงมองเห็นอนาคตของคนไทย กับการใช้ภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบัน สำคัญมากที่สุด และเกี่ยวข้องกับนักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงาน เจ้าหน้าที่ และคนทำงานทุกสาขา และทุกอาชีพ ที่ปัจจุบันคนไทยจำเป็นต้องมีความรู้และมีความเข้าใจทักษะ ด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ด้าน ประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการ เขียน เพราะทักษะภาษาอังกฤษช่วยพัฒนานักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงาน คนงาน และทุกอาชีพเพื่อโอกาสที่มีผลตามมาสำหรับผู้มีทักษะด้านภาษาอังกฤษดีมาก (เจนจิรา ชัยปาน ทราชนวิทย์ พรหมแก้ว และ สิทธิศรีธนาญ. 2556) ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นศาสตร์สำคัญศาสตร์หนึ่ง เพราะว่าภาษาอังกฤษเป็น สื่อกลางในการใช้สื่อสาร บัณฑิตยุคปัจจุบันต้องมียุคความรู้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ยุคศตวรรษที่ ๒๑ เป็นโลกไร้พรมแดนองค์ความรู้ด้านต่างๆ ทั่วทุกมุมโลกต่างก็ได้รับการถ่ายทอดแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ภาษา ของชาติที่เป็นประเทศมหาอำนาจจะได้รับความสนใจเรียนรู้กันทั่วโลก เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน เป็นต้น ขณะเดียวกันแต่ละประเทศก็จำเป็นต้องคงรักษาอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประจำชาติของตน เอาไว้ให้เข้มแข็ง เพื่อคงไว้ซึ่งความมีศักดิ์ศรีความเป็นชาติและภูมิปัญญาที่ได้รับการถ่ายทอดมาเป็นเวลานาน บัณฑิตจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาของชาติที่เป็นประเทศมหาอำนาจและการเรียนรู้ภาษาประจำชาติเพื่อคงความเป็นชาติไว้ นั่น หลายประเทศรวมทั้งประเทศไทย จึงกำหนดให้ประชาชนได้ศึกษาเล่าเรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องศึกษาภาษาไทยที่เป็นภาษาหลักของชาติไปด้วย เพื่อใช้สื่อสารกับ คนในประเทศเดียวกัน และใช้ภาษาอังกฤษไว้ใช้สื่อสารกับคนต่างประเทศ (วรวรรณ ศรียาภัย กรรณิการรักษา และ คณินิจ ศีลรักษ์. 2553 : 36-50) สรุปได้ว่าบัณฑิตไม่ใช่เพียงแค่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษยัง ช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่นๆ ด้วยเหตุผลของความเข้าใจด้านวัฒนธรรมที่ แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติเผ่าพันธุ์จึงนำไปสู่การปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อกัน เมื่อสำเร็จ การศึกษาออกไปก็ต้องไปทำงานประกอบอาชีพ หรือ ประกอบอาชีพอิสระ ก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการ ติดต่อสื่อสารเพื่อการทำธุรกิจ อาชีพ จะเห็นได้ว่าเป้าหมายการพัฒนาภาษาอังกฤษกับความเป็นนักเรียนในยุค ปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์เพื่อการ

พัฒนานักเรียนเป็นผู้มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับชาติอื่นๆ ที่พวกเขาเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติหรือ ภาษาสากลในการ สื่อสารกัน ไม่ใช่เพียงแค่ให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร แต่ยังต้องการให้นักเรียนพัฒนาองค์ความรู้ พัฒนาคุณภาพการศึกษา เปิดโลกกว้าง หรือ โลกทัศน์การเรียนรู้รวมถึงการสร้างโอกาสทางการศึกษาทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ และโอกาสทางการทำงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะฉะนั้นนักเรียนคนใด สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ดีย่อมได้รับโอกาสคัดเลือกให้ศึกษาต่อและถูกคัดเลือกทำงานหรือจ้างทำงาน ในกลุ่มประชาคมอาเซียน หรือ กลุ่มต่างประเทศทั่วโลกมากกว่า สำหรับนักเรียนที่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ หรือ ไม่ได้พัฒนาภาษาอังกฤษและไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้แต่ต้องการศึกษาต่อและต้องการไปทำงาน ต่างประเทศ ก็ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสียเปรียบอย่างมากในการที่จะถูกคัดเลือก

กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นตามทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีหลักการเรียนรู้ที่สามารถแบ่งได้ 3 ข้อ คือ 1) ในด้านของการสื่อสาร กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง จะส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน 2) ในส่วนของงานที่มอบหมาย กล่าวได้ว่า กิจกรรมการใช้ภาษาที่มีการฝึกปฏิบัติ หรือท างานอย่างมีความหมายจะส่งเสริมการเรียนรู้ และ 3) ด้านองค์ประกอบของความหมาย เมื่อภาษามี ความหมาย เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ภาษาจะส่งเสริมกระบวนการการเรียนรู้ (Richards & Rodgers, 2003, p.161) ทั้งนี้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาจากแนวคิดหลายๆ แนวคิดผสมผสานกัน เช่น แนวคิดเรื่อง ความสามารถที่จะเข้าใจภาษาของ Chomsky (as cited in Swain & Canale, 1980, p.3) ที่เชื่อว่า หากคนเรามี ความสามารถที่จะการเข้าใจในตัวภาษา (Competence) ก็จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้หรือแสดงออกได้ (Performance) ทางด้าน Hymes (as cited in Bagaric & Djigunović, 2007, p.95) มีความเห็นว่าคนที่มี ความสามารถในการสื่อสารได้ นอกจากความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องแล้ว ต้องมีทั้งความรู้และ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆได้ด้วย นอกจากนี้ Savignon (1991, p.264) ได้แยกความสามารถในการใช้ภาษาออกเป็น 2 ด้าน คือ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งหมายถึงการที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านระบบเสียง ค าศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ รวมถึงความสามารถในการสื่อสาร คือ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริง กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆที่ใกล้เคียง กับชีวิตจริง ผู้เรียนมีอิสระในการสื่อความหมาย โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง และยังเป็น การสร้าง สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่ท าให้เกิดบรรยากาศผ่อนคลาย ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน สร้างความสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเอง และผู้เรียนกับผู้สอน นอกจากนี้หนึ่งในความสามารถที่เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียน ภาษาคือ ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการใช้กิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านไวยากรณ์ของ ผู้เรียน

จากการศึกษาสภาพปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในครั้งนี้ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์เป็นผลเนื่องมาจากทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก ซับซ้อน ต้องอาศัยทักษะอื่นๆ เป็นพื้นฐานจึงจะทำให้เขียนได้ดี สอดคล้องกับ ณัฐชนก พลฤทธิ์ (2549, อ้างถึงใน สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้,

2557, น.77) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงนำวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาพัฒนาทักษะการฟัง การพูดในครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง How to Cooking ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
3. ศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นปวส.
2. เป็นแนวทางสำหรับครูในการสอนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เป็นแนวทางสำหรับวิทยาลัยฯ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพื่อนำไปประกอบการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น

2.1 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง How to Cooking ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

2.3 ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. ระยะเวลาที่ใช้

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน
2. แผนการจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพและประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามความคิดของผู้เรียน ที่มี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน 2) ชี้นำเสนอเนื้อหา 3) ชี้นำฝึก 4) ชี้นำใช้ภาษา 5) ชี้นำสรุป

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (English Communication) หมายถึง การสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ มีการเรียบเรียงข้อความตามโครงสร้างทางภาษา ตลอดจนใช้สำนวนได้ถูกต้อง และสื่อความหมายได้ตรงตามจุดประสงค์ของการเขียนในแต่ละเรื่อง ซึ่งในงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการเขียนเกี่ยวกับขั้นตอนการทำอาหาร โดยเป็นการเขียนในลักษณะตามลำดับขั้น ซึ่งมีการประเมินโดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ด้านการเขียน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
2. ได้แนวทางในการสร้างสื่อการเรียนการสอนเพื่อใช้พัฒนาความรู้ความสามารถของนักเรียนในเรื่องอื่นๆ
3. นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้รายงานได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 หมวดสมรรถนะแกนกลาง รหัสวิชา 30000-1214 ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. แผนการจัดการเรียนรู้
4. การประเมินผลทักษะการฟัง และการพูด
5. การประเมินผลทักษะการทำงานกลุ่ม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2567 หมวดสมรรถนะแกนกลาง 30000-1214 ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม 0-2-1English for Food and Beverage Services

อ้างอิงมาตรฐาน

1. มาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ รหัส 5120 อาชีพ ผู้ประกอบอาหาร ระดับ 4-5
2. มาตรฐานวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ระดับ B2

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับรายวิชา

การสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่มตามหลักวิชา และจรรยาบรรณ จุดประสงค์รายวิชา เพื่อให้

1. รู้และเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
2. ฝึกทักษะภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
3. ประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
4. มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดี และมีจรรยาบรรณในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่มตามมารยาท สังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สมรรถนะรายวิชา

1. แสดงความรู้เกี่ยวกับศัพท์ สำนวน ประโยคภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
2. สนทนาภาษาอังกฤษในบริบทการปฏิบัติงานอาหารและเครื่องดื่ม
3. ประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม
4. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม

คำอธิบายรายวิชา

ปฏิบัติเกี่ยวกับการฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม ในการกล่าวทักทาย ต้อนรับลูกค้า การพาลูกค้าไปที่โต๊ะ การรับจองโต๊ะ การสั่งอาหารทางโทรศัพท์ การแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม การรับคำสั่ง การทวนรายการ การบอกส่วนผสมและการปรุงอาหาร และการบอกลูกค้าให้รอสั่งอย่างเหมาะสม การแจ้งราคาและนำเสนอสินค้าอาหาร วิธีการชำระเงิน รวมถึงการเผชิญ กับปัญหาต่างๆ และการขอโทษกับปัญหาที่เกิดขึ้น และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่หลากหลายเพื่อค้นคว้า และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม

2. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ หมายถึง กิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษา เป็น สื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตน สามารถใช้ได้ เพื่อสื่อความหมายให้ได้มากที่สุด ผู้สอนต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาเพื่อ หาข้อมูลของตนเอง ขาดหายไป หรือแก้ปัญหาย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นต้น กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม เป็นกิจกรรมที่คล้ายกับกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารตามวัตถุประสงค์ คือ มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ กำหนดไว้ แต่กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้น นอกจากผู้เรียน จะเลือกใช้ภาษา ตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาที่มีความเหมาะสมกับ สภาพสังคมหรือสถานการณ์ นั้นๆด้วย กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระ เช่นกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรม สถานการณ์จำลอง เป็นต้น กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นกิจกรรมที่เป็นที่ยอมรับว่าใช้ได้จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถ นำไปใช้ในการสื่อสาร เมื่อมองถึงความสำคัญ ของการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน และไวยากรณ์แล้ว จะเห็นได้ว่ามีความเกี่ยวเนื่องกัน เนื่องจากหากต้องการฟัง และพูดอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องใช้ไวยากรณ์เป็นแกนในการสื่อความหมาย และเมื่อการ ฟัง-พูดเป็นการ สื่อสารทางหนึ่ง ดังนั้น กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่อาจช่วยส่งเสริม ทักษะ การฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนได้ ทั้งนี้ กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะปรากฏอยู่ในขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร ที่ Scott (as cited in Aksaranugraha, 1987, pp.6-8) ได้เสนอไว้ โดยผู้สอนจะแนะนำการทำ กิจกรรมและผู้เรียนได้ทำกิจกรรม อย่างอิสระ ดังมีรายละเอียดของขั้นตอนการสอนนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และ บอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่ตนกำลังจะเรียน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ผู้สอนจะเกริ่นเข้าเรื่องโดยการใช้อุปมาหรือเล่าให้ผู้เรียน ฟัง หลังจากนั้นจึงนำเสนอและอธิบายเนื้อหาทางภาษา อันเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนสำหรับการนำไปใช้ในการ สื่อสาร โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับ สถานการณ์ต่างๆ รวมถึงการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางด้านภาษา Journal of Education Naresuan University Vol.19 No.4 October – December 2017 | 55

3. ขั้นการฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา อีกทั้งยังเน้นความถูกต้องและความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รวมถึงวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้นๆ ด้วย

4. ขั้นการนำไปใช้ (Transfer) ผู้สอนจะอธิบายการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมสถานการณ์จำลอง และกิจกรรมช่องว่างของข้อมูลอย่างละเอียดให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ในขณะที่ผู้สอนคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียง กับชีวิตจริง ผู้เรียนมีอิสระในการสื่อความหมาย โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง และยังเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ที่ทำให้เกิดบรรยากาศผ่อนคลาย ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน สร้างความสัมพันธ์ ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเอง และผู้เรียนกับผู้สอน นอกจากนี้หนึ่งในความสามารถที่เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียน ภาษาคือ ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการใช้กิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดในการสื่อสาร และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านไวยากรณ์ของ ผู้เรียน

3. แผนการจัดการเรียนรู้

3.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) หมายถึง การเตรียมแผนการ หรือโครงสร้างที่เป็น ลายลักษณ์อักษร โดยมีการนำเนื้อหารายวิชา สารการเรียนรู้ มากำหนดกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน การใช้สื่อประกอบ การใช้อุปกรณ์ การวัดผล และการประเมินผลของเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ ของรายวิชาในหลักสูตร (สุพล วังสินธุ์, 2536: 5; วิมลรัตน์สุนทรโรจน์, 2545: 290)

3.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดทำแผนการเรียนรู้มีข้อดีสรุปได้ ดังต่อไปนี้ คือ เป็นการวางแผน เตรียมแผนที่ดี โดยที่แผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้นเองนั้น ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียน การสอน สอนได้ตรงหลักสูตร และทันเวลา รวมทั้งสะดวกกับครูที่ให้อสอนแทน (สุพล วังสินธุ์, 2536: 6)

3.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2540 : 203 – 204) ดังต่อไปนี้

3.3.1 สารสำคัญ

3.3.2 จุดประสงค์

3.3.3 เนื้อหา

3.3.4 กิจกรรมการเรียนการสอน

3.3.5 สื่อการเรียนการสอน

3.3.6 วัดผลประเมินผล

3.4 ขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ ในการจัดทำแผนการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 ศึกษาหลักสูตร เช่น โครงสร้างหลักสูตร สื่อการสอน คำอธิบายรายวิชา

3.4.2 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลา และกิจกรรมการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์จากค าวอธิบายรายวิชา ให้มีความสัมพันธ์กันระหว่างจุดประสงค์ของรายวิชา และจุดประสงค์ของหลักสูตร

3.4.3 วิธีการสอนต้องสอดคล้องกับหลักสูตร ทักษะกระบวนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะการเรียนรู้ต่างๆ และต้องประสมประสานกับ จินตนาการของครูผู้สอน โดยวิธีการ สอนต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนให้สามารถเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้มากที่สุด

3.4.4 สื่อการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนอาจเป็นสื่อที่ใช้อยู่เดิม หรือจัดทำขึ้นใหม่

3.4.5 เครื่องมือวัดผล และผลประเมินต้องสอดคล้องกับหลักสูตร ครอบคลุมถึงสถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์จำลอง

3.4.6 กำหนดโครงสร้างสำหรับรายวิชา 1 รายวิชา การกำหนดโครงสร้างสำหรับหนึ่งรายวิชา สามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ คือ โครงสร้างอย่างสังเขป และโครงสร้างอย่างละเอียด

3.4.7 ซึ่งการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องประกอบไปด้วย 1) สารสำคัญ 2) จุดประสงค์ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมการเรียนการสอน 5) สื่อการเรียนการสอน 6) วัดผลประเมินผล

3.5 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ดี ลักษณะแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี สามารถสรุปถึงลักษณะที่ดีของแผนการจัดการเรียนรู้ (สถาบันราชภัฏมหาสารคาม, 2539 : 121) ได้ดังต่อไปนี้

3.5.1 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติให้ได้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนดำเนินไปตามจุดมุ่งหมาย

3.5.2 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสืบค้นหาคำตอบ หรือทำสำเร็จด้วย ตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาท แต่คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบเอง โดยการตั้งคำถาม ให้ผู้เรียนได้คิดแก้ปัญหาเอง

3.5.3 เป็นแผนการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะกระบวนการ มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้ และนำกระบวนการไปใช้ได้จริง

3.5.4 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่หาได้ ในท้องถิ่น ควรหลีกเลี่ยงสื่อสำเร็จรูปราคาแพง

4. การประเมินผลทักษะการสื่อสาร

4.1 ความหมายของการเขียน นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียน ว่า เป็นการสื่อความหมายด้วย ตัวอักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ลาโด (Lado, 1977 : 143) โดยมีการเรียงลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล และ เขียนได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ กล่าวคือ จะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของ

รูปแบบภาษา (Correctness of Form) ความเหมาะสมของลีลาภาษา (Appropriateness of Style) และเอกภาพของ 14 แก่นของเรื่องและหัวข้อ (Unity of Theme and Topic) ไวน์ (White, 1980 : 143) ซึ่งทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ นักเรียนจะเขียนได้ต่อเนื่องเมื่อฟังมาก อ่านมากมี ประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนั้นยังปรากฏว่า นักเรียนที่เขียนได้ดีมักเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดี ความรู้ ทางหลักภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้อย่างเหมาะสม และสามารถเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย ดังนั้นการสอนทักษะการเขียนควรคำนึงถึงว่าจะต้องสอนให้สัมพันธ์กับทักษะการใช้ภาษาอื่นๆ (สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย, 2522 : 116 – 119) การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญหนึ่งในการใช้ภาษาอังกฤษ แต่การจะสื่อสารได้ดีนั้น ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเขียน คือใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ ความหมายในสิ่งที่ตนเขียนได้ จึงต้องมีการฝึกเขียนบ่อยๆ เพื่อให้เกิดความ ชำนาญ และต้องอาศัยการอ่าน มากๆ เพื่อนำข้อมูลจากการอ่านมาเป็นแนวทางในการเขียน

4.2 เทคนิคการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing Skill) การเขียน คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือ ผู้อ่าน มากกว่าการมุ่งเน้นในเรื่องของการใช้คำ และหลักไวยากรณ์ หรือ อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าการเขียนเป็นการสื่อสารที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการสื่อความหมาย มากกว่าความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) อย่างไรก็ตาม กระบวนการสอนทักษะการเขียน ยังจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการสร้างระบบในการเขียน จากความถูกต้อง แบบควบคุมได้(Controlled Writing) ไปสู่การเขียนแบบควบคุมน้อยลง (Less Controlled Writing) อันจะนำไปสู่การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) ได้ในที่สุด การฝึกทักษะการเขียนสำหรับผู้เรียนระดับ ต้น สิ่งที่คุณสอนต้องคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้ผู้เรียนมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar Pattern) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้ ผู้เรียนสามารถคิดและเขียนได้ ซึ่งการสอนทักษะการเขียนในระดับนี้ อาจมีการสอนเขียนเพื่อสื่อสาร เติมรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียน เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับ สูงได้ต่อไป ครูผู้สอนควรมีความรู้และความสามารถในการ จัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการ เขียนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างไร ผู้เรียนจึงจะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ มีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งมีการสอนการเขียนเทคนิควิธีปฏิบัติได้ 3 แนวทาง คือ

4.2.1 การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นแบบฝึกการเขียนที่มุ่งเน้น เรื่องความถูกต้องของรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์ คำศัพท์ในประโยค โดยครูจะเป็นผู้ กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้ผู้เรียน ผู้เรียนจะถูกจำกัดในด้านความคิดอิสระ สร้างสรรค์ ข้อดีของการ เขียนแบบควบคุมนี้ คือ การป้องกันมิให้ผู้เรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียน เช่น Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือ ข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียน คัดลอก ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่าน ในใจไปพร้อมกัน Gap Filing เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของ ประโยค ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้คำชนิดต่างๆ (Part of Speech) ทั้งด้านความหมาย และด้านไวยากรณ์ Re-ordering Words, เป็นการฝึกเขียนโดยเรียบเรียงคำที่กำหนดให้ เป็นประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำ ในประโยคอย่างถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์ และเรียนรู้ความหมายของประโยคไปพร้อมกัน Changing forms of Certain words เป็นการฝึกเขียนโดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดให้ในประโยค ให้เป็นรูปพจน์ หรือรูปกาลต่างๆ หรือ รูปประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ฯลฯ ผู้เรียนได้ฝึกการเปลี่ยนรูปแบบของคำได้ อย่างสอดคล้องกับชนิดและหน้าที่ของ คำในประโยค Substitution Tables เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำ ที่กำหนดให้ในตาราง มาเขียนเป็นประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด ผู้เรียนได้ฝึกการเลือกใช้คำที่ หลากหลายในโครงสร้างประโยคเดียวกัน และได้ฝึกทำความเข้าใจในความหมายของคำ หรือประโยคด้วย

4.2.2 การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมย่อยลง และผู้เรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกการเขียนในลักษณะนี้ครูจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบ แล้วให้ผู้เรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้มากขึ้น อันจะนำไปสู่การเขียนอย่างอิสระได้ในโอกาสต่อไป กิจกรรมฝึกการเขียนแบบกึ่งอิสระ เช่น Sentence Combining เป็นการฝึกเขียนโดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้า ด้วยกันด้วยคำขยาย หรือ คำเชื่อมประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเรียบเรียงประโยคโดยใช้คำขยาย หรือ คำเชื่อมประโยค ในตำแหน่งที่ถูกต้อง Describing People เป็นการฝึกการเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้ ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำคุณศัพท์ ขยายคำนามได้อย่างสอดคล้อง และตรงตามตำแหน่งที่ควรจะเป็น Questions and Answers Composition เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราว หลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้ว โดยอาจให้จับคู่ แล้วสลับกันถามตอบปากเปล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่กำหนดให้ แต่ละคนจดบันทึกคำตอบของตนเองไว้ หลังจากนั้น จึงให้เขียนเรียบเรียงเป็นเรื่องราว 1 ย่อหน้า ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเรื่องราวต่อเนื่องกัน โดยมี คำถามเป็นสื่อนำความคิด หรือเป็นสื่อในการค้นหาคำตอบ ผู้เรียนจะได้มีข้อมูลเป็นรายชื่อที่สามารถนำมา เรียบเรียงต่อเนื่องกันไปได้อย่างน้อย 1 เรื่อง Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียง กับเรื่องที่อ่าน โดยเขียนจากข้อมูล หรือ ประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมาย และโครงสร้างประโยค ของเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องและศึกษารูปแบบการเขียนเรียบเรียงเรื่อง นั้นแล้ว ผู้เรียนสามารถนำข้อมูลหรือประเด็นที่กำหนดให้มาเขียนเลียนแบบ หรือ เทียบเคียงกับเรื่องที่ 16 อ่านได้ Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนใน หลายๆด้าน เช่น การสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยคหรือข้อความที่เขียน

4.2.3 การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุมแต่อย่างใด ผู้เรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง การเขียน ในลักษณะนี้ครูจะกำหนดเพียงหัวข้อเรื่อง หรือ สถานการณ์ แล้วให้ผู้เรียนเขียนเรื่องราวตามความคิด ของตนเอง วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้เต็มที่ ข้อจำกัดของการเขียนลักษณะนี้ คือ ผู้เรียนมีข้อมูลที่เป็คลังคำ โครงสร้างประโยค กระสวนไวยากรณ์เป็นองค์ความรู้ อยู่ ค่อนข้างน้อย ส่งผลให้การเขียนอย่างอิสระนี้ ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร อะไบเดอร์ลิน (Aboderin . 1986 : 38-40) ยังได้เสนอกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ 1. Controlling Writing เป็นการเขียนที่มีการควบคุม แบ่งเป็น 1) Copying เป็นการคัดลอก เพื่อการเขียนอย่างง่ายๆ เพื่อให้เด็ก ค้นเคยกับรูปแบบและประโยค การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน 2) Gap Filling การเติมคำให้สมบูรณ์เป็นการฝึกการ

เขียนที่ใช้ ความสามารถมากกว่าการคัดลอก 3) Controlled – Composition flane เป็นการเขียนเรียงความให้อยู่ใน กรอบที่กำหนดให้ เป็นการฝึกการเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่างๆ ของภาษามารวมกัน ให้เป็นประโยคเป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำต่างๆ ที่จำเป็น นักเรียนจะเลือกเอาคำเหล่านั้น มาผู้เป็นประโยคเองให้เหมาะสม 4) Writing Down เป็นการฝึกเขียนจากการฟัง โดยการเขียนเรื่องให้มีความ ใกล้เคียงกับเรื่องที่ฟัง 5) Picture Reading การเขียนโดยใช้ภาพกำหนดโครงเรื่อง นักเรียนต้องผูก เรื่องตามแนวคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง 6) Sentence Combining เป็นการรวมประโยคเข้าด้วยกัน 2. Guided Writing เป็นการเขียนแบบชี้แนะ ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถและความคิดเห็นออกมา อาจมีการอภิปรายในหัวข้อนั้นก่อน 3. Free Writing เป็นการเขียนแบบอิสระ ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ด้านเข้ามาผสมผสานกัน

4.3 องค์ประกอบของการเขียน ได้มีนักวิชาการที่ให้ความเห็นถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังต่อไปนี้ บรูคส์ และกรุนดี (Brooks & Grundy. 1990 : 14-26) ให้ความเห็นถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่ครูผู้สอนควรสอนแก่นักเรียน คือ

4.3.1 จุดมุ่งหมายของการเขียน (Purpose) ผู้เขียนต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียน ก่อน จึงจะสามารถลงมือเขียนได้

4.3.2 ภาษาพูด และภาษาเขียน (Spoken and Writing) ผู้เขียนต้องมีความเข้าใจ ในภาษาในการเขียนงาน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้ภาษาเขียนในการเขียนงานเขียน นอกจากเป็นการเขียน งานเขียนที่มีบทพูด อาจมีการใช้ภาษาพูดเข้ามาร่วมด้วย อย่างไรก็ตามในองค์ประกอบข้อนี้รวมการใช้ ภาษาได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ สังคมศาสตร์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆด้วย

4.3.3 ความเป็นนักอ่าน (Readership) การอ่าน ซึ่งจะช่วยให้ ผู้เขียนไม่เพียงแต่จะได้รับความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะทำให้ผู้เขียนได้เห็นรูปแบบการ เขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการเขียนของผู้เขียน

4.3.4 กระบวนการ และผลิตผลของงานเขียน (Process and Product) ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่า ในการเขียนแต่ละครั้งนั้นจะต้องมีลำดับขั้นตอน ต้องมีการศึกษาข้อมูล มีการวางแผน (Planning) น (Draft) ก่อนแล้วจึงทบทวนแก้ไข (Revising) เพื่อให้ได้งาน เขียน (Product)

4.3.5 การวิเคราะห์รูปแบบงานเขียน (Genre Analysis) ผู้เขียนต้องมีความรู้และ ความเข้าใจในรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภททำงานเขียนใดควรใช้รูปแบบการเขียนแบบใด เพื่อ เลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการจะเขียน แฮริส (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92 ; อ้างอิงจาก Harris . 1969. How to Teach Reading. P.68-69) กล่าวว่าองค์ประกอบของการเขียนได้แก่ 1) เนื้อหา ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา 2) การวางรูปแบบ ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา 3) ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้องและสื่อ ความหมายได้ 4) สลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกการโครงสร้าง การเลือกคำ และสำนวน ต่างๆของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ ของภาษานั้นๆ 5) กลไกของการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของ ภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษา นั้นๆ 4.4 กระบวนการเขียน (Writing Procedure) ผู้เรียนที่ประสบ

ความสำเร็จมักดำเนินตามขั้นตอนการเขียนที่เป็นระบบกล่าวคือ เริ่มด้วยการ ค้นหาหัวข้อเรื่องที่ต้องการเขียน จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นต่อใช้ กำหนดใจความหลักของเรื่อง หรือสิ่งที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบ แล้วจึงลงมือวางโครงร่าง หลังจากนั้นก็มีร่างงานเขียน อ่าน ทบทวนและตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดหรือบกพร่อง และเขียนร่างสุดท้าย ขั้นตอนที่สำคัญของการเขียน เรียงความ คือ ก่อนลงมือเขียน ซึ่งเป็นการรวบรวมความคิดและวางโครงร่าง และการร่างและทบทวน ซึ่ง ถือเป็นการถ่ายทอดความคิดลงสู่หน้ากระดาษ ช่วยให้ผู้เขียนมองเห็นข้อบกพร่องได้ชัดเจนขึ้น และเปิด โอกาสให้แก้ไขปรับปรุงก่อนที่จะเป็นร่างสุดท้าย นักเขียนที่ดีจะดำเนินตามขั้นตอนการเขียน ซึ่งอาจแบ่ง ออกได้ดังนี้

4.4.1 ก่อนลงมือเขียน (Pre writing) 1) ค้นหาหัวข้อเรื่อง 2) รวบรวมข้อมูล 3) ค้นคิดใจความหลัก 4) เตรียมการเขียนหรือวางโครงร่าง

4.4.2 การร่างงานเขียน (Drafting) 1) การปรับปรุงร่างงานเขียน (Revising) 2) การบรรณาธิกร/พิสูจน์อักษร (Editing/Proofreading) 3) การเขียนร่างสุดท้าย (Writing the Final Draft) ขั้นตอนที่ 1 ก่อนลงมือเขียน (Pre writing) ในขั้นก่อนลงมือเขียน ผู้เขียนจำเป็นต้อง ดำเนินการต่อไปนี้ การ ค้นหาหัวข้อเรื่องที่จะเขียน สามารถกระทำได้หลายขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) การระดมสมอง (Brainstorming) หมายถึง การเขียนคำหรือกลุ่มคำต่าง ๆ ที่ผุด ขึ้นมาในสมอง เมื่อคิดถึงหัวข้อเรื่องใด ขอให้เขียนทุกสิ่งทีนึกถึงอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องหยุดคิด หากคิดว่า จะเขียนเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งที่สนใจ ก็จำเป็นต้องระดมสมองคำหรือกลุ่มคำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือ สัมพันธ์กับแต่ละหัวข้อที่สนใจ เพื่อให้ตนเองพอทราบได้ว่า มีพื้นฐานความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ เพียง พอที่จะเขียนได้หรือไม่ 2) การจัดกลุ่ม (Clustering) หมายถึง การจัดคำต่าง ๆ เข้าเป็นกลุ่ม ๆ โดยอาจใช้เส้น และวงกลมเพื่อจัดระเบียบและประเภทของความคิดและเพื่อแสดงว่าความคิดนั้น ๆ สัมพันธ์กันอย่างไร 3) การเขียนอย่างอิสระ (Free writing) เป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่งในการสำรวจและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง การเขียนแบบนี้ก็เหมือนกับการระดมสมอง กล่าวคือ ให้เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่ คิดได้ โดยไม่ต้องหยุด แต่ต้องเขียนเป็นประโยคเต็ม โดยไม่สนใจไวยากรณ์หรือตัวสะกด 4) การรวบรวมข้อมูลหรือการจดบันทึกข้อมูล (gathering information/taking notes) 5) การพัฒนาใจความหลัก (developing a main idea or thesis statement) นักเขียนส่วนใหญ่ มักจะเขียน thesis statement ก่อนเริ่มลงมือเขียนร่างที่หนึ่ง เหตุที่ thesis statement เป็นสิ่งสำคัญ นักเขียนจึงมักเปลี่ยนแปลงและเขียนใหม่อยู่หลายครั้ง จึงเป็นเรื่อง ธรรมดาที่อาจมีการแก้ไขปรับปรุง thesis statement ทุก ๆ ขั้นตอนของการเขียน ขอให้พึงระลึกไว้ว่า จุดมุ่งหมายของ thesis statement ก็คือ แสดงใจความหลัก กล่าวถึงหัวข้อย่อ และอาจจะระบุการจัด ระเบียบหรือลำดับเนื้อหาของเรียงความทั้งเรื่องหลังจากรวบรวมข้อมูล ได้ตรง และอภิปรายเกี่ยวกับ หัวข้อเรื่องแล้วเขียนใจความหลักหรือความคิดเห็นที่ต้องการจะเสนอ 6) การเขียนโครงร่าง (Outlining) เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญก่อนลงมือเขียน เพราะ ช่วยให้ ผู้เขียนจัดลำดับความคิด และวางโครงร่างของเนื้อหาที่จะเขียนได้ชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น ขั้นตอนที่ 2 การร่างงานเขียน (Drafting) ในการร่างงานเขียน ผู้เขียนควรให้ความสำคัญกับสาระที่ต้องการนำเสนอมากที่สุด ใน ขั้นตอนนี้ยังไม่ควรกังวลเกี่ยวกับการเขียนให้สละสลวยและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากเกินไปนัก เพราะอาจเป็นอุปสรรคต่อการนำเสนอความคิดและสาระได้ มีความเชื่อกันว่า การเขียนคือการเขียนแล้ว เขียนใหม่อีก (Writing is rewriting.) จึงไม่ผิดแปลกอะไรหากงานเขียนร่างในขั้นตอนนี้ยังไม่สมบูรณ์

ไม่ สละสลวย และอาจยังมีข้อผิดพลาดอยู่หลายประการ ร่างแรก ๆ ของเรียงความอาจจะยังไม่สมบูรณ์แบบ แต่นับเป็นการฝึกฝนที่ดีประการหนึ่ง ประโยชน์ของการร่างงานเขียนมีหลายประการดังนี้ 1. ผู้เขียนสามารถ “เห็น” ความคิดที่ถ่ายทอดลงบนหน้ากระดาษได้ชัดเจนกว่า 2. ผู้เขียนสามารถให้ผู้อื่นอ่านร่างงานเขียนของตนเองและวิจารณ์ได้ 3. ผู้เขียนเปิดโอกาสให้ตนเองได้ปรับปรุงร่างงานเขียนก่อนที่จะเขียนร่างสุดท้าย ทั้งด้านเนื้อหาสาระ ภาษา และลีลาการเขียน 21 ขั้นตอน ที่ 3 การปรับปรุงร่างงานเขียน (Revising) หลังจาก ร่างงานเขียนแต่ละส่วนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งบทนำ เนื้อหา และบทสรุป ผู้เขียนควรทบทวนและตรวจสอบ และปรับปรุงงานเขียนแต่ละส่วนของตนอีกครั้งทั้งด้านเนื้อหาสาระ ภาษา และลีลาการเขียน การดำเนินการ ในขั้นตอนนี้จึงมักรวมถึงการบรรณาธิการ/พิสูจน์อักษร (editing/proofreading)

5. การประเมินผลทักษะการทำงานกลุ่ม

ในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) นั้น นอกจากมุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกคนแล้ว จะต้องเน้นการ พัฒนา ทักษะการทำงานกลุ่ม และกระบวนการกลุ่มด้วย ซึ่งผู้สอนจะต้องสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือกัน การมีส่วนร่วมของสมาชิก และการแสดงบทบาทของตนเองถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นควรประเมินผลการ เรียนและ ทักษะทางสังคมด้วยวิธีดังนี้

8.1 การสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มทั้งนอกเวลา และในเวลาการปฏิบัติงานกลุ่ม

8.2 การสอบถาม ชักถาม

8.3 การให้ผู้เรียนประเมินตนเอง และประเมินการทำงานกลุ่ม ซึ่งควรประเมินทั้งเนื้อหา และ การร่วมมือ การแสดงบทบาทที่มีส่วนร่วมของแต่ละคน เป็นต้น

8.4 การประเมินผลงานด้วยการตรวจผลงานของแต่ละคนจากการปฏิบัติงานกลุ่ม ผลงานที่ ตรวจ คณะแผน เช่นสมุดจดงาน การรายงานกลุ่ม และชิ้นงานจากการปฏิบัติงานจริง ดังนั้น การสังเกตพฤติกรรมการ เรียนรู้ของผู้เรียนในการเรียนการสอนแบบร่วมมือกัน ผู้สอนต้อง มีการบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการ ทำงานกลุ่ม ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ควรมีการประเมินผลการ ปฏิบัติงานกลุ่ม เพื่อการปรับปรุงและ แก้ไขต่อไป เพื่อให้เกิดความร่วมมืออย่างแท้จริง (วัชรรา เล่าเรียนดี (2547 : 29-31)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธิดา ทิพย์สุข (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ เพื่อการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC. ซึ่งมี 36 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม ในการจัดกลุ่ม โดยคณะกรรมการ แนะนำการทำงาน ร่วมกัน และวิธีการทำงานกลุ่ม 2) ขั้นสอน นำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้กิจกรรมที่สอดคล้องและเหมาะสมกับ บท อ่าน และเสนอเนื้อหาสาระ โดยมีการทบทวนความรู้เดิม และเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ และอ่านบทอ่าน สุดท้ายครูและนักเรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญ 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม แบ่งกลุ่มนักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ ร่วมกัน ในการอ่านบทความ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเข้าใจเรื่องที่อ่านตรงกัน และร่วมกันทำกิจกรรมการ เขียนจากเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งมีการตรวจผลการปฏิบัติงานของสมาชิกกลุ่ม และ4) ขั้นสรุปและ ประเมินผล

โดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญ และนักเรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบ และเขียน สรุปเรื่องที่อ่าน เป็นรายบุคคล และมีการบันทึกคะแนนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม โดยทำการศึกษาจาก กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โดยการสุ่มตัวอย่างจากการจับสลากห้องเรียน โดย จัดนักเรียนหญิงและ ชายแบบละครความสามารถ โดยการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารก่อนและหลังการจัดการจัดการเรียนรู้ พบว่ามีค่าเฉลี่ยผลการเรียนรู้สูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม จากการประเมินการสอน โดยผู้สอน พบว่ามีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก และจากสำรวจ ความคิดเห็นของนักเรียน ต่อการเรียนรู้โดยเทคนิค CIRC พบว่า นักเรียนมีความคิดด้านประโยชน์ที่ได้รับ จากการจัดการเรียนรู้ด้วย เทคนิค CIRC อยู่ในระดับมากที่สุด และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาการ เรียนรู้ และทักษะการทำงานกลุ่ม ได้ดี

พจนา เขียนสะอาด (2547 : 117) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้าน การ อ่านและการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC ซึ่ง มี ขั้นตอนการเรียนการสอนดังนี้ 1) ขั้นเตรียม แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งแจกบทบาทหน้าที่ 2) ขั้นสอน ครู ทบทวนความรู้เดิม อธิบายความรู้ใหม่ และตรวจสอบความเข้าใจ 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม จัดนักเรียนเข้า กลุ่ม แจกแบบฝึกหัดเสริม และ 4) ขั้นประเมินผล และมอบรางวัล ครูและนักเรียนสรุปบทเรียน ประเมินผลการ ทำงานกลุ่ม พบว่า ผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลังได้รับการสอนสูงกว่า ก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยร้อยละของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและ การเขียนเรื่อง ประเภทนิทาน (77.94) สูงกว่าร้อยละของผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนเรื่อง ประเภทสารคดี (65.53)

ยุพา ทองจีน (2548 : บทคัดย่อ) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยเทคนิค CIRC ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนการสอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียม สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ สร้างสื่อต่างๆและเตรียมผู้เรียน 2) ขั้นสอน ครูนำเสนอ บทเรียนเพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียน 3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามที่ กำหนด และ 4) ขั้นสรุปและประเมินผล ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญ และนักเรียนทำแบบทดสอบเป็น รายบุคคล และวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและ การเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนการสอนโดยเทคนิค CIRC และ วิธีการสอน เพื่อการสื่อสาร มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยเทคนิค CIRC มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนสูงกว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. แบบวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ทดสอบก่อนการปฏิบัติการทดลอง (Pretest) ดังนี้

ทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับนักศึกษาชั้นปวส. โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 10 ข้อ บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลองสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

2. ทำการเรียนการสอนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร บันทึกผลคะแนนทดสอบก่อนเรียน คะแนนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน คะแนนทดสอบหลังเรียน

3. ทดสอบหลังปฏิบัติการทดลอง ดังนี้

ทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับนักศึกษาชั้นปวส. โดยใช้แบบทดสอบ บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนสอบหลังการทดลอง สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปวส. ก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย มีสูตรดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีสูตรดังนี้

$$SD = \frac{\sqrt{N \sum x^2 - (\sum x)^2}}{N(N-1)}$$

เมื่อ SD แทน ความเบี่ยงเบน
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนน
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 สูตร t-test สำหรับการทดลองกับนักศึกษากลุ่มเดียว มีการวัดก่อนและหลังการทดลองใช้สูตร ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ,2540, หน้า 165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} \quad df = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติใน t-Distribution
 $\sum D$ แทน การนำเอาผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของนักศึกษาแต่ละคนบวกกัน
N แทน จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ทดลองใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ
 $\sum D^2$ แทน นำเอาผลต่างของคะแนนครั้งหลังกับครั้งแรกของนักศึกษาแต่ละคนยกกำลังสองแล้วมาบวกกัน
 $(\sum D)^2$ แทน การนำเอาผลต่างของคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของนักศึกษาแต่ละคนบวกกันยกกำลังสอง
N-1 แทน ชั้นแห่งความอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้รายงานได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ t- test for Dependent Samples
$\sum D$	แทน	ผลรวมความแตกต่างคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมความแตกต่างคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดลองดังนี้

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้นปวส. ก่อนการเรียนและหลังการเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปวส. ก่อนการเรียนและหลังการเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking วิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t- test for Dependent Samples ผลปรากฏดังตาราง

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (t-test) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนการเรียนและหลังการเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking

คะแนน	N	$\bar{x}$	SD	t
ก่อนใช้	52	4.81	1.52	23.48
หลังใช้	52	12.81	2.37	32.77

จากตารางพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อการซ่อมเสริมสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการสอน โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการสอน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง How to Cooking ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.)
3. ศึกษาทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน
2. แผนการจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพและประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ
3. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้น ปวส. ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 47 คน
 - 1.3 ขอบข่ายของเนื้อหา
การทดลองครั้งนี้มุ่งพัฒนาความรู้ความเข้าใจ เรื่อง How to Cooking มีขอบข่ายดังนี้
 - 1.3.1 คำบอกลำดับ
 - 1.3.2 การเขียนลำดับขั้นตอนการทำอาหาร

1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. แบบวัดทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจ

ขั้นตอนการดำเนินการ

ดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ทดสอบก่อนการปฏิบัติการทดลอง (Pretest) ดังนี้

ทดสอบวัดทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับนักศึกษาชั้นปวส. โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 10 ข้อ บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

2. ทำการเรียนการสอนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร บันทึกผลคะแนนทดสอบก่อนเรียน คะแนนทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน คะแนนทดสอบหลังเรียน

3. ทดสอบหลังปฏิบัติการทดลอง ดังนี้

ทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับนักศึกษาชั้นปวส. โดยใช้แบบทดสอบ บันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนสอบหลังการทดลอง สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึก ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปวส. ทุกสาขางาน หลังการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดีขึ้น
3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับดีมาก ($X=4.82$, $S.D.=0.47$)

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการทดลองการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking ของนักศึกษาระดับชั้นปวส. ทุกสาขางาน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปวส. ทุกสาขางาน ก่อนและหลังเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เรื่อง How to Cooking พบว่าหลังการใช้สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ประการที่สอง เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และช่วยกันทำความเข้าใจไวยากรณ์ที่เพื่อนไม่เข้าใจ ซึ่งการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีแนวคิดให้ผู้เรียนสื่อสาร แสดงความคิดเห็นของตนได้ ดังนั้น การให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ จึงเป็นการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเป้าหมาย ของการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน มีการเจรจา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะซักถามกัน ผู้เรียนที่อ่อนกว่ามักจะถามผู้เรียนที่เก่งกว่าในสิ่งที่ตน ไม่เข้าใจ ผู้เรียนที่เก่งกว่าจะอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ทำให้ผู้เรียนที่อ่อนกว่าเข้าใจมากขึ้น เมื่อผู้เรียนมีการเจรจาหรือปฏิสัมพันธ์กัน จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกดีต่อกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน อธิบายไวยากรณ์ รวมถึงเรื่องที่เพื่อนไม่เข้าใจให้กันและกันฟัง ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนได้ โดยกิจกรรมที่อยู่ในขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ผึก และใช้ไวยากรณ์ อันก่อให้เกิดความรู้ด้านไวยากรณ์ได้ อีกทั้งยังมีการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการชมเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกภูมิใจกับ การ แสดงของตนเอง และมีการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างระมัดระวัง ซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้ไวยากรณ์ที่ตนใช้ผิดและตระหนักถึง การใช้ในครั้งต่อไป นอกจากนี้เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกัน ผู้เรียนจะมีการเจรจา หรือปฏิสัมพันธ์กัน เกิดความผูกพันและรู้สึกดีต่อกัน จึงกล้าที่จะถามกันเมื่อตนไม่เข้าใจ ผู้เรียนช่วยอธิบาย ไวยากรณ์ให้กัน ซึ่งช่วยให้ความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญด้านการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษ เป็น ภาษาที่มีความจำเป็นภาษาหนึ่งที่ต้องใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ การทำธุรกิจทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ การติดตามข่าวสารทางสถาน วิทยุสถานีโทรทัศน์และในการติดตามข่าวสารผ่านสื่อออนไลน์จะเห็นได้ว่าข้อมูลส่วนมากไม่ใช่เพียงแค่ ภาษาไทยและยังต้องศึกษาข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษ หากต้องการพัฒนาประเทศให้พัฒนามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ประเทศชาติต้องมุ่งเน้นการพัฒนาการศึกษาทุกระดับ ให้ความสำคัญเท่าเทียมกัน วางระบบ การศึกษาอย่าง เหมาะสม โดยแทรกกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ล้วนแล้วมีความสำคัญในการใช้เพื่อการสื่อสาร แต่การฟังและการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุด ในยุคปัจจุบันจะอย่างไรที่จะให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้หลังจาก

สำเร็จการศึกษา หรือ สื่อสาร ได้ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ การที่จะพัฒนาทักษะเหล่านี้ให้กับนักเรียนให้มีความสามารถเท่าเทียมกันก็ไม่ใช่เรื่องยาก และไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และหน่วยงานทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการ ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดขึ้น ก็ต้องอาศัยวิธีการในการเสริมสร้าง เช่น การเสริมสร้างแรงจูงใจ การสร้างเจตคติเชิงบวก การสร้างความมั่นใจ การสร้างแบบการเรียนรู้และ การเพิ่มความรู้และพัฒนาทักษะจาก แหล่งข้อมูลต่างๆ เป็นองค์ประกอบที่นำมาส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเพื่อที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแต่ก็อาจจะใช้ได้กับทุกคน และไม่ได้กับทุกคน เพราะอาจจะมีปัจจัยที่มีอิทธิพลหรือเข้ามา ช่วยในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ประกอบด้วย ๑) ครูหรือ อาจารย์เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทักษะ ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเข้าใจในบริบทของตัวนักเรียน และปรับเปลี่ยนหรือประยุกต์ไปตามสถานการณ์เพื่อ นำไปสู่การพัฒนาทักษะด้านภาษา ๒) ตัวนักเรียนเอง ต้องเป็นผู้ที่มีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษดีอยู่แล้ว มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีนิสัยเป็นคนชอบเรียน และมีกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตัวเอง ๓) สภาพสิ่งแวดล้อม ถือว่าเป็นอีกหนึ่งอย่างที่ดีก็เป็นองค์ประกอบที่ช่วยในพัฒนาทักษะด้านภาษา คือ โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย เช่น ห้องเรียน สภาพอากาศรอบๆ และจำนวนนักเรียนหรือผู้เรียนไม่มากเกินไป และ ครอบครัวยุคใหม่ คือ สร้างแรงกระตุ้น สร้างแรงจูงใจ ให้กำลังใจ ช่วยสอนภาษา สนับสนุนและส่งเสริมด้านการเรียนภาษาอยู่ ตลอด และให้รางวัลในบางโอกาสเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในครอบครัวและนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษได้อย่างดีในอนาคต

ภาคผนวก

ตัวอย่างข้อสอบด้วยโปรแกรม Quizizz

----- the alarm wakes me up. Then I take a shower. After that, I eat my breakfast and go to school.

1 Finally 2 Then 3 First 4 After that

28°C Mostly cloudy

1/10

เลือกคำตอบที่ถูกต้องมาเติมในช่องว่างที่ (2)

----- (1) she adds two spoons of sugar. ----- (2) she pours in the milk. ----- (3) she beats the eggs.

1 At last 2 After that 3 First 4 Finally

Streak Boost... Streak Saver x2

28°C Mostly cloudy

2/10

เมื่อจะบอกลำดับสุดท้ายควรใช้ connector of sequence คำใด

1 Firstly 2 Secondly 3 At last 4 Finally

Streak Saver x2

28°C Mostly cloudy

4/10

ภาพบรรยากาศการเรียนการสอน



ผลงานนักศึกษา

